

Carta del prelat (setembre de 2015)

Dins la carta d'aquest mes, Mons. Xavier Echevarría explica la relació que hi ha entre la Creu i l'alegria. A més, convida a intensificar, durant les pròximes setmanes, la pregària per la família.

03/09/2015

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Us escric, després del viatge a la República Dominicana, a Trinitat i

Tobago, i a Colòmbia, abans de anar cap a Torreciutat per a l'ordenació sacerdotal de tres fills meus, agregats de la Prelatura, i a la Jornada Mariana de la Família. En primer lloc, desitjo fer-vos partícips de la meva alegria i agraïment al Senyor pels fruits espirituals abundants que he pogut veure en aquest viatge: he après molt i us he tingut presents diàriament. En contemplar la tasca apostòlica a aquests països, pensava que era fruit d'aquell amagar-se i desaparèixer de sant Josepmaria, des dels començaments, i d'aquell pregar, amb una fe sòlida i constant, pels i les que vindríem després. Hom nota com Déu, per intercessió de la Santíssima Mare de Déu i del nostre Pare, impulsa —també ara— l'expansió de l'Obra.

Recorrem més a Santa Maria en aquest temps de l'any marià que encara ens queda per davant. Intensifiquem aquesta oració durant

aquest mes, amb motiu de la Trobada Mundial de les Famílies que se celebrarà a Filadèlfia, amb l'assistència del Papa, i també amb motiu dels actes de Torreciutat, el dia 5. Us convido a acudir de manera especial a la intercessió de l'estimadíssim beat Álvaro: el dia 15, festa dels Dolors de la Mare de Déu, agraiem el nou aniversari de la seva elecció com a successor del nostre Pare. És lògic que ens recolzem en la pregària, també perquè va impulsar amb gran eficàcia l'apostolat en l'àmbit de la família.

Al setembre, m'agrada recordar-vos dos punts cardinals de l'existència cristiana, inseparablement units entre si i que han arrelat en les nostres vides personals: la Creu i l'alegria. No existeix una alegria profunda sense que estigui arrelada en el lliurament de Jesús a la Creu. Així ho manifesta la litúrgia amb la festa de l'Exaltació de la Santa Creu,

el proper dia 14, en recordar-nos l'acompliment d'unes paraules de nostre Senyor: *I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi* [1].

Precisament en aquesta festa de 1938, sant Josepmaria anotava: ***Vaig demanar al Senyor, amb totes les forces de la meva ànima, que em doni la seva gràcia per exaltar la Creu Santa a les meves potències i en els meus sentits... Una vida nova! Un doble segell: per donar fermesa a l'autenticitat de la meva ambaixada... Josepmaria, a la Creu! -Veurem, Veurem*** [2]. Units al prec a Déu del nostre Pare, supliquem sincerament al Senyor que ens concedeixi la gràcia d'encimbellar ben alta la Santa Creu en la nostra ànima i en el nostre cos, en les nostres potències i sentits, i ¡sense por!, perquè ser molt a prop de la Creu —amb Crist a la Creu, com va repetir sant Josepmaria— omple

de pau i de serenitat, encara que potser en un primer moment ens resistim una mica. Aleshores resulta molt oportú recordar aquell punt de Camí: ***Ho voleu, Senyor?... Jo també ho vull!*** [3].

Esmercem-nos per transmetre aquesta aspiració amb la paraula i amb el capteniment: estimant el sacrifici també quan es presenti de manera inesperada, i buscant-lo activament en les coses petites de cada jornada: ***In lætitia, nulla dies sine cruce***; Senyor, no volem que passi cap dia sense Creu, sempre amb goig i amb pau.

Considerem com mirem d'amarar-nos d'aquesta realitat. En aquells moments en què s'alça rebel el nostre jo, i veiem la necessitat de negar-nos a nosaltres mateixos, ho portem a terme amb goig?

¿Comprenem que aquesta actitud, necessària per servir els altres per

Déu, és senyal segur del veritable amor? ¿Entenem que per seguir de prop Jesús cal anar superant totes les manifestacions de pensar massa en nosaltres mateixos?

Perquè l'Obra vingués a la terra, l'Esperit Sant va portar el nostre Pare —com ens vol conduir a nosaltres— per les sendes de la mortificació i de la penitència. No posem límit a aquests requeriments divins.

Demanem la gràcia de deixar-nos conformar a Crist crucificat, camí per assolir la veritable felicitat. Per això, et demano i em pregunto: estimem la Creu? La busquem en les circumstàncies del nostre caminar quotidià? Procurem fomentar l'alegria sobrenatural quan Jesús passa al nostre costat i ens demana una renúncia, sabent adaptar-nos a allò que ens suggereix en la vida de pietat, a la feina, en la fraternitat?

És important que apliquem aquestes consideracions no només a la conducta personal, sinó també en el si de la vida en família, a les llars dels Agregats i Supernumeraris, en els ambients on habitualment ens movem. La convivència amb altres persones ofereix moltes ocasions de llimar les asprors del nostre caràcter, de la nostra personalitat. No em refereixo a les petites discrepàncies —inevitables quan hi ha una estreta convivència—, que poden sorgir de tant en tant, però que s'arreglen demanant perdó. Em refereixo a les ferides més profundes que poden produir-se en el si de les famílies.

El Sant Pare ens avisa d'un perill que sovint es troba a la base del deteriorament de l'ambient familiar. **Quan aquestes ferides, que encara tenen remei, es descuiden, s'agreugen: es transformen en prepotència, hostilitat, menyspreu. I després poden esdevenir ferides**

profundes, que divideixen marit i muller, i porten a cercar en altres comprensió, recolzament i consol. Però sovint aquests “recolzaments” no pensen en el bé de la família! [4].

El remei davant d'aquestes situacions, perquè no degenerin en ferides gairebé insanes, és a l'abast de la mà, amb la gràcia de Déu. Ho ha repetit el Papa en diverses ocasions, recorrent a tres paraules: **si us plau, gràcies, perdó [5].**

Demandar les coses "si us plau", sense exigències immoderades, sense impaciències, és una bona vacuna per prevenir els enfrontaments, no només entre els cònjuges, sinó també en les relacions amb els fills i els altres components de la família. Hi ha una dita popular que ho adverteix: *més s'aconsegueix amb un didal de mel que amb un barril de fel.*

A més, hem de pensar que tot, en la nostra existència, està signat per la gratuïtat; no hem merescut ni l'existència, ni la família en què hem crescut, ni els dots naturals i els dons sobrenaturals rebuts... Per això, cal mostrar-nos agraïts. Què fàcils són les relacions entre les persones, quan se sap expressar sincerament un "gràcies" davant un detall potser mínim, però que palesa una actitud de veritable afecte, de disponibilitat generosa per servir! I quan ens equivoquem —per egoisme, per rudesia, per insensibilitat—, anem a demanar perdó, que no suposa cap humiliació, ans al contrari, manifesta grandesa d'ànima.

Dono moltes gràcies a Déu perquè, a l'Obra, del nostre Pare hem après aquest esperit. ***Cal ficar-se el caràcter a la butxaca—deia—i, per amor de Jesucrist, somriure i fer agradable la vida als que tenim al costat de nosaltres*** [6]. I als esposos

—consell que es pot aplicar a altres relacions interpersonals— els deia: ***com que som criatures humanes, alguna vegada ens podem barallar; però poc. I després, els dos han de reconèixer que tenen la culpa, i dir-se un a l'altre: perdona'm!, i fer-se una bona abraçada... I endavant! Però que es noti que ja no torneu a tenir litigis durant molt de temps [7].***

Em remeto al principi d'aquestes línies. Hem d'ésser homes i dones de fe. Moltes persones es mostren de vegades mancades de principis i, per tant, necessitades d'estimar la Creu, situació que no ens ha de desanimar. Encara que treballem en un racó amagat, encara que amb prou feines ens moguem del nostre lloc, recordem que el nostre esforç per exaltar el Crist en els nostres sentits i potències, en la nostra ànima i en el nostre cos, té una projecció inimaginable: perquè és Ell qui

donarà la vida aquest món nostre,
servint-se d'aquests pobres
instruments que som cada un de
nosaltres. No ens desentenguem,
filles i fills meus, d'aquesta tasca. És
hora —com deia el nostre Pare—
d'arribar-nos a la Creu
quotidianament i demanar amb
força allò que sant Josepmaria
suplicava a Nostre Senyor amb
freqüència, en besar el crucifix:
***Senyor, baixa de la creu; és hora
que hi pugi jo.***

Tant de bo vingui a la nostra pensa
moltes vegades: què faria Jesús ara?
Com es lliuraria? Estic convençut que
la nostra petita creu, la teva i la
meva, presa amb determinació, amb
alegria, contents d'aquesta troballa,
es torna cauteri per les ferides del
món actual. No hi ha aquí res de
pessimisme: amb Crist tenim fam de
donar el gust de Déu als qui es troben
lluny d'Ell. Així contribuïrem a la
millora de la societat i a la

recuperació de la institució familiar,
que amb tanta confiança demanem a
la Verge Santíssima, especialment el
proper dia 8 en què commemorem el
seu naixement.

Amb tot afecte, us beneeix i us
demana pregàries també pel proper
Sínode.

el vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1 setembre 2015.

.....

[1] *Jn* 12, 32.

[2] Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, n.
1587 (14-IX-1938); Vázquez de Prada,
A., "El fundador del Opus Dei", II,
pàg. 321.

[3] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 762.

[4] Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 24-VI-2015.

[5] Cfr. Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 13-V-2015.

[6] Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 4-VI-1974.

[7] Ibid.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-
prelat-setembre-2015/](https://dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-setembre-2015/) (05/08/2025)